

[Aagaard]

gennemføre det på. Vi må bare være opmærksomme på, at konsekvensen af at udelade oplysningskortet vil være en senere udsendelse af selvangivelse og årsopgørelse og dermed også af udbetaling af overskydende skat, og vi mener, det er væsentligt, at man forsøger at fastholde disse frister.

Det er efter vores opfattelse vigtigt, at vi kommer i gang med denne forenklingsopgave, og at man af hensyn til skatteborgerne giver dem de oplysninger, som skattemyndighederne har, og derfor anbefaler vi fortsat vedtagelse af forslaget.

Glistrup (FP):

Når man stemmer her i Folketinget, stemmer man om én eneste ting, nemlig den lovtekst, som foreligger, og så må man sammenligne den tekst, man skal stemme om, med, hvordan reglerne vil være gældende, hvis tingene bliver forkastet. Det er problemstillingen og udelukkende problemstillingen. Når man har gjort sig denne banalitet klar, er det helt oplagt, at alle 179 medlemmer af Folketinget er enige om, at den tekst, som skatteministeren har fremsat forslag om, forbedrer skatteloven i forhold til, hvad skatteloven er i dag, og hvad den fortsat vil være, såfremt der skulle ske det, at dette forslag bliver forkastet, hvad det dog ikke bliver. Derfor er det besynderligt at høre om alle dem, der nu melder sig som de sidste dages hellige og ikke længere kan fastholde, hvad alle var enige om for 13 dage siden. Længere er det ikke siden, at samtlige otte partier fra talerstolen roste skatteministeren, så han blev helt rød i hovedet, og det skal der meget til. Det var altså faktisk således, at alle otte partier for 13 dage siden sagde, at de ville stemme ja til dette forslag. Nu er der tilsyneladende, eller i hvert fald måske, et flertal i Folketinget, som ikke mere kan vedstå, hvad man sagde ved førstebehandlingen, Folketingets forhandlinger sp. 257 ff.

Det er, da lovteksten ikke har ændret sig siden, ganske besynderligt. Det hænger sammen med, at man, om man så må sige, ikke tænker særlig klart i de fire partier, som har fået disse kvababelser, og så begynder man at tænke på, hvorvidt man er enig med skatteministeren i alle de forskellige politiske tilkendegivelser, han er kommet med i bemærkningerne og andetsteds, om pjecer og flerfarvede tryk, han har sendt ud, og hvad han nu ellers har beskæftiget

sig med. Det vil selvfølgelig være et hårdt krav, hvis man skal have et lovforslag igennem, at man skal være enig med forslagsstilleren i alt, hvad han har sagt med mere eller mindre løsknytning til det emne, som sagen drejer sig om. Der kunne vist ikke vedtages mange lovforslag her i Folketinget, hvis man skulle have en så vidtstrakt enighed.

Når der nu er sket en ændring i opfattelsen, kan man jo spørge: Er det, fordi der er sket en ændring i situationen, foreligger der noget nyt i dag på dette område, som ikke forelå for 13 dage siden? Nej, det gør der ikke. Den, der vil påstå, at der foreligger noget som helst nyt i dag sammenlignet med, hvad der forelå den 10. ds., da vi havde førstebehandlingen, har simpelt hen ikke kunnet følge med i, hvordan dansk skattehverdag har udviklet sig inden for, vi kan vist roligt sige de sidste 50 år – eller 49 år i hvert tilfælde. Det er faktisk sådan, at alle og enhver ved, at det danske skattesystem for længst er kærtret, og hver gang man i en så indviklet mekanisme som det danske skattesystem begynder at indoperere noget nyt som det, skatteministeren her vil gøre, eller i og for sig alt andet nyt, så volder det vanskeligheder, for i forvejen er det altså en sådan Storm P.-maskine – nå, nu vil jeg nødig tale ondt om de afdøde – men altså en så besynderlig ting, der her er tale om, at man ikke kan gøre noget, i hvert fald ikke noget med lidt større rækkevidde, inden for skattesystemet, uden at det yderligere vil forøge kaos.

Derfor er svaret til fru Pia Gjellerup, at hun har så fuldstændig ret i sine betænkeligheder, som hun med fuldstændig samme føje kunne have fremsat ved førstebehandlingen. Det vil gå skævt og det vil gå skidt med indkomstskatten, hvis skatteministerens forslag vedtages. Men det, der er humlen i det, er, at det også vil gå skidt med indkomstskatten, hvis skatteministerens forslag ikke vedtages. Derfor er vi altså i det gamle Søren Kierkegaard-paradoks: »Gift dig, du vil fortryde det; gift dig ikke, du vil også fortryde det.« Præcis det samme gælder, når vi skal sige ja eller nej foran skatteministerens alter her i dag til, om vi vil gå ind i det eller vi ikke vil gå ind i det. Vi kan kun komme til at fortryde det, for det går skævt under alle omstændigheder.

Der er kun én eneste løsning på dette, og den kan siges i to ord: »Ophæv indkomstskatten!« Så havde vi ikke flere indkomstskatteproble-